

سُورَةُ الْأَنْعَامِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ وَالنُّورَ ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿١﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ طِينٍ ثُمَّ قَضَىٰ أَجَلًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى عِنْدَهُ ثُمَّ أَنْتُمْ تَمُوتُونَ ﴿٢﴾ وَهُوَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ وَفِي الْأَرْضِ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ ﴿٣﴾ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤﴾ فَقَدْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَنْبَاءُ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٥﴾ أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ مَكَّ كُنْتُمْ فِي الْأَرْضِ مَا لَمْ نُمْكِنْ لَكُمْ وَأَرْسَلْنَا السَّمَاءَ عَلَيْهِمْ مِدْرَارًا وَجَعَلْنَا الْأَنْهَارَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخَرِينَ ﴿٦﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَابًا فِي قِرطَابٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالُوا الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧﴾ وَقَالُوا لَوْلَا أَنْزَلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ وَلَوْ أَنْزَلْنَا مَلَكَ لَقُضِيَ الْأَمْرُ ثُمَّ لَا يُنظَرُونَ ﴿٨﴾

۶ - سوره انعام (دامها)

به نام خدای گسترده مهر او [جاودان مهر

ستایش^(۱) خاصّ خداست که آسمانها و زمین را آفرید و تاریکیها و روشنی را مقرر داشت؛ با این همه، انکارورزان [غیر خدا را در توان و تدبیر] با صاحب اختیار خویش برابر می‌شمردند. ﴿۱﴾ اوست که شما را از گِل آفرید، آنگاه [برای زیستن شما] سرآمدی مقرر داشت؛ و [آگاهی بر این] سرآمد معین در اختیار اوست؛ با این همه باز [در الوهیتش] تردید می‌ورزید! ﴿۲﴾ خدا [ی یگانه] در آسمانها و زمین اوست؛ [و] به نهان و آشکار و دستاورد شما آگاهی دارد. ﴿۳﴾ هیچ آیتی از آیات صاحب اختیارشان بر آنان عرضه نمی‌شد، مگر اینکه از آن رویگردان بودند^(۲). ﴿۴﴾ و چون گفتار حق^(۳) بر آنان عرضه شد، [آن را] دروغ شمردند؛ ولی خبرهای^(۴) آنچه استهزایش می‌کردند به آنان خواهد رسید. ﴿۵﴾ مگر مشاهده نکردند که چه بسیار مردم روزگاران را قبل از آنان هلاک کردیم؟ [در حالی که] امکانات و اقتداری به آنان داده بودیم که به شما نداده‌ایم و باران آسمان را پیاپی بر آنان فرستادیم و نه‌رها پدید آوردیم که در سرزمینشان جاری بود، و آنگاه [که طغیان و سرکشی کردند]^(۵) به کبیر گناهانشان هلاکشان کردیم و از پی آنان نسلی دیگر پدید آوردیم^(۶). ﴿۶﴾ [حتی] اگر کتابی نوشته بر کاغذ بر تو نازل می‌کردیم^(۷) که انکارورزان با دستهای خود آن را لمس کنند، باز هم می‌گفتند: این جز جادویی آشکار نیست^(۸). ﴿۷﴾ گفته‌اند: چرا فرشته‌ای بر او نازل نشده است^(۹)؟ اگر فرشته‌ای نازل می‌کردیم، کار به پایان می‌رسید و هیچ مهلتی نمی‌یافتند^(۱۰). ﴿۸﴾

۱- حمد در زبان عرب به معنای سپاس و ستایش - هر دو - آمده است؛ سپاس در برابر نعمت و ستایش در برابر کمالات ذاتی او. برای توضیح بیشتر به زیرنویس آیه ۳۴ فاطر (۳۵) مراجعه فرمایید.

۲- مفهوم آیه به بیان دیگر در آیه ۱۰۵ یوسف (۱۲) آمده است.

۳- منظور قرآن است. به آیات ۱۷۰ نساء (۴)، ۸۳ و ۸۴ مائده (۵) و ۴۸ قصص (۲۸) توجه فرمایید.

۴- این کلمه ۱۰ بار در قرآن آمده که دو بار آن به شکل «انبؤا» ثبت شده است؛ یکی در همین آیه و یک بار هم در آیه ۶ شعراء (۲۶)، و بقیه به شکل رایج ثبت شده است. در مورد عدول از قاعده املائی در کلمه «انباء»، به زیرنویس سوره آیه ۲۴۵ بقره (۲) مراجعه فرمایید.

۵- به آیات ۶ و ۷ علق (۹۶) توجه فرمایید.

۶- مفهوم آیه به بیان دیگر در آیات ۴۵ سبأ (۳۴) و ۸۲ غافر (۴۰) آمده است.

۷- اشاره به درخواست منکران است که در آیه ۹۳ اسراء (۱۷) آمده است.

۸- معنی و مفهوم این آیه به بیان دیگری در آیات ۱۴ و ۱۵ حجر (۱۵) و ۴۴ طور (۵۲) آمده است.

۹- منظور آنان از درخواست نزول فرشته، در آیه ۷ فرقان (۲۵) روشن‌تر بیان شده است.

۱۰- معنی و مفهوم این آیه، به بیان دیگر در آیات ۲۱ و ۲۲ فرقان (۲۵) آمده است.